

3.10.21, Telecí

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT Blaze těm, kdo vedou bezúhonný život, těm, kdo žijí tak, jak učí Hospodinův zákon. Blaze těm, kdo zachovávají jeho svědectví, těm, kdo se na jeho vůli dotazují celým srdcem. Chci tvá nařízení dodržovat, jen mě nikdy neopouštěj! (Ž 119, 1–2.8) Amen

PÍSEŇ 171 Bud' Pánu čest,

VSTUPNÍ MODLITBA

Hospodine, Bože náš, po tvých cestách chceme chodit. Děkujeme ti za ukazatele, které nám na nich stavíš před oči, abychom z nich ne-sešli. Za tvůj Zákon, kdysi nám předaný Mojžíšem, i za proroky ne-únavně přetavující tvé věčné Slovo do aktuální podoby. Díky nim víme, kam jít a kam naopak nevstupovat. Tím však tvé milosrdenství nekončí. Přicházíš za námi ve svém Synu, bereš nás za ruku a vedeš do bezpečí, když jsme se přesto všelijak zamotali a nevíme jak dál. Děkujeme ti rovněž za tvého Ducha. To on nás ponouká, abychom životem nešli jen tak nazdařbůh, ale směřovali k tomu, co se rodí z pravdy a vyzrává v lásku. Prostupuj nás, Bože, svým Duchem, abychom byli vnímaví k tvému vedení. Tvá laskavá ruka se nás dotýká i v tomto shromáždění. To je také nejvlastnější důvod, proč do něho stále znovu směřujeme. Dozvídáme se tu, jak korigovat své cesty a podle čeho upravit jejich kurz. Za to, že nám zde, Pane, takto sloužíš, tě slavíme. Amen

1. ČTENÍ Ex 20, 1-17

PÍSEŇ 442 Pane, dnešek,

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Pane Ježíši Kriste, prosíme za lidi, kteří dokáží milovat pouze sami sebe. Je to snadné a příjemné, to dobře víme. Ale není to láska, které nás učíš ty. Tvá láska vyžaduje mnoho sebezapření a často bolí. Otevři všem do sebe zahleděným srdce, duši i mysl, aby dohlédali ke smyslu věcí a milovali tak, jako ty: opravdově, vytrvale, věrně. Prosíme za lidi, které nemá nikdo rád. Ne proto, že by byli tak protivní a zlí, ale protože jsou tak nenápadní a skrytí. Dej nám vnímavost, s níž bychom se jich všimnuli a pozvali je do prostoru tvé církve. V té není nemilovaných. Prosíme za nemocné, nešťastné, zklamané. Potěš je, povzbud' a bud' jim neomylným ukazatelem k budoucnosti, kterou tvůj Otec připravil těm, kteří ho milují. Otče náš... Amen

POSLÁNÍ Nikomu nebud'te nic dlužni, než abyste se navzájem milovali, neboť ten, kdo miluje druhého, naplnil zákon. Vždyť přikázání ‚nezcizoložíš, nezabiješ, nepokradeš, nepožádáš‘ a kterákoli jiná jsou shrnuta v tomto slovu: ‚Milovati budeš bližního svého jako sebe samého.‘ Láska neudělá bližnímu nic zlého. Je tedy láska naplněním zákona. (Ř 13,8-10)

POŽEHNÁNÍ Kéž je nám Bůh milostiv a dá nám požehnání, kéž nad námi rozjasní svou tvář! Ať je známa na zemi tvá cesta, mezi všemi pronárody tvoje spása! Amen

PÍSEŇ 489 Tvé požehnání,

2. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ)

Mt 22, 34-40

Když se farizeové doslechli, že umlčel saduceje, smluvili se a jeden jejich zákoník se ho otázel, aby ho pokoušel: „Mistře, které přikázání je v zákoně největší?“ On mu řekl: „Miluj Hospodina, Boha svého, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí.“ To je největší a první přikázání. Druhé je mu podobné: „Miluj svého bližního jako sám sebe.“ Na těch dvou přikázáních spočívá celý Zákon i Proroci.“

Milí přátelé,

co je v lidském životě úplně nejvíc? V lidském životě je úplně nejvíc někoho milovat. Právě s tím přichází za Ježíšem jeden zákoník, aby se ho zeptal, které přikázání je v zákoně největší. A čekal, že mu Ježíš vyjmenuje celé Desatero a hle, on začal s láskou. Miluj Hospodina, Boha svého, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí. To je největší a první přikázání. Žádné chod' do kostela, modli se k Bohu ve dne v noci a dodržuj, co Ti Pán Bůh prikazuje. Ne.

Úplně nejvíc je někoho milovat. A začneme Pánem Bohem. To on za námi přichází se svou milostí a láskou, ale také pravdou, aby si nás k sobě také připoutal a naučil nás mít k němu nějaký vztah. A to je, věřte, nevěřte, v lidském životě úplně nejvíc. Někoho milovat. A proč ne i svého Boha, a to hned celou svou bytostí. A milovat Boha znamená jen nosit si ho ve svém srdci, ve své duši a ve své myslí, ale také o něm svědčit, a to nejen svým životem, ale také tím, že o

něm můžeme vyprávět i svým dětem a vnoučatům a vůbec všem lidem kolem nás. Co může být víc.

To je i největší a první přikázání. A druhé je mu podobné. Miluj svého bližního jako sám sebe. Láska totiž není pocit ani emoce, láska je životní postoj. A láska je vztah. A Ježíš nás jakoby vede ke vztahu k druhým lidem, a to ať jsou, jací jsou, vždyť jací jsme my? Svého Boha ani svou láskou si nemusíme zasloužit, ale můžeme se k nim nějak vztahovat, mít je rádi a mít se rádi. A na těch dvou přikázáních milovat svého Boha a svého bližního jako sám sebe spočívá celý Zákon i Proroci. A co může být víc.

Láska je naplněním Zákona. S tím přichází i Pán Ježíš. Už nejde ani o dodržování Desatera a kupodivu ani o starou myšlenku, že kdyby se Desaterem Božích přikázání řídila celá lidská společnost a chodili by všichni do kostela, tak by nám na tom světě bylo všem líp. Ne. I sám Ježíš přichází s jiným přístupem, že totiž úplně nejvíc je někoho milovat. Dokonce jsem zjistil, že by lidem často stačilo, kdyby žili v nějakém vztahu a už ne, jaký je on, ale jaký, jaká jsem já. Miluj svého bližního jako sám sebe. A stojí na tom i celá etika, že totiž nade vším Zákonem, lidským i Božím, je láska. Co může být víc.

A s láskou přichází milost a pokoj, ale také pravda. A pravdou je to, že nám úplně nejvíc chybí láska. A lásku nejlíp i my sami naplníme

tím, že o ní začneme mluvit. Mluvit spolu o svých životech, bavit se o víře, která je s láskou nerozlučně spjata a žít budoucností.

Takže víra, naděje a láska. Víra v Boha, naděje v Kristovo vzkříšení a láska k bližním, na tom stojí celý Zákon i Proroci. A fakt nejde o to, kolik nás přitom je a kdo k tomu přijde nebo nepřijde, jde o nás, kteří o své víře nějak přemýšlíme, jde o nás, kdo nějak věříme v Kristovo vzkříšení a jde o nás, kdo se nějak vztahujeme i k druhým lidem. A víra jde do hloubky, ale ne našich pocitů nebo emocí, jde do hloubky toho, čím my sami žijeme a jestli tu jsme nebo nejsme sami. Takže víra, naděje a láska. Co může být víc.

Zákoník z řad farizeů přichází za Ježíšem, aby ho pokoušel. A pokoušel ho otázkou po tom, které přikázání je v zákoně největší. A pokoušel ho proto, že ho chtěl nachytat na švestkách a také byl zvědavý na to, co mu Ježíš odpoví. Chtěl se ho zeptat na to, co sám znal a čekal Ježíšovu odpověď. Když mu odpoví dobře a vybere něco z Desatera, pak bude všechno v pořádku, ale jakmile si vymyslí něco vlastního, ještě nějaké jiné přikázání, pak bude něco špatně. A Ježíš ani neocitoval Desatero ani si nevymyslel nic svého, ale celý Boží Zákon i s Proroky shrnul do Dvoj-přikázání lásky. A řekl mu prostě: miluj a miluj. Co může být víc.

Než někoho milovat. A nemusí se přitom člověk ženit ani vdávat, to ostatně většinou známe velice dobře, ale někdy stačí jen mít někoho

rád. A začněte hezky u sebe, dodává k tomu. Nejen svého Boha a svého bližního, ale i sám sebe.

Jakoby znalost Božích přikázání a jejich dodržování předpokládá i nějaký vztah. Jakoby to, co všechno o Pánu Bohu víme a jeho Zákone taky, předpokládalo i to, jak se k tomu také vztahujeme. A jako by nešlo jen o to, co tu kdysi bylo, plné kostely i s mladými lidmi, jak to známe třeba z Holandska, protestantské to země nebo z Německa, kde je všeho tak nějak víc. Ne, jako by šlo hlavně o to, co tvoří i středobod našeho života, totiž víra, naděje a láska. A co může být víc.

Než něčemu věřit, někoho milovat a zároveň doufat, že se vše zase v dobré obrátí. A jako by nás tomu chtěl naučit i sám Ježíš. Jakoby ani Ježíši nešlo o mnoho jiného než to, co kdysi kdosi pojmenoval ostrovem pozitivní deviace. Což je termín pro způsob myšlení, kdy se všichni nadchnou pro jednu věc a tou nemusí být úplně nutně jen život na venkově, ale též věci víry. A křesťanství jako způsobu myšlení. Ale ne jen vzpomínání a rozpomínání na naši slavnou protestantskou minulost, takové časy jsou už dávno pryč, ale to, k čemu nás ponouká i sám Ježíš, miluj a dělej, co chceš. A tím ostrovem není jen přemýšlení o tom, co bylo, ale i co je a také co bude. Tím ostrovem pozitivní deviace je to, že se i my sami sjednotíme na tom,

čemu vlastně věříme a co to má říct i dnešnímu, a nejen mladému člověku. Co to má říct i nám všem.

Tím ostrovem pozitivní deviace je láska coby naplnění Zákona, nějaké společné téma, něco, co i nás posune i někam dál. Není to jen o tom, kolik nás je a jestli má kdo hrát nebo zpívat, je to i to, co by nás mělo také spojovat, jsou to věci víry. Tím ostrovem pozitivní deviace může být pro každého něco jiného, ale pro všechny je to jasná zpráva, že si nás Bůh zamiloval také proto, abychom i my mohli svědčit o jeho přítomnosti, ale též se k němu i sami vztahovat tím, že budeme milovat i svého bližního jako sám sebe. Ostrov pozitivní deviace vyzývá nejen k lásce nebo k pravdě nebo k Boží milosti, ale hlavně ke společnému přemýšlení nad tím, co to ta láska vlastně je a jak naše mezilidské vztahy a láska k bližnímu a k sobě samým souvisí s naším vztahem k Bohu.

Tím ostrovem pozitivní deviace je odhlédnutí ode všech přikázání a dodržování nejrůznějších pravidel a příklon k člověku, který sám touží především po lásce. Od novověku až do konce osmnáctého století byla hlavním tématem víra, v devatenáctém a dvacátém století to byla naděje a v jednadvacátém stoletím se jí stala láska. Sice v nejrůznějších podobách, ale to přece vůbec nevádí. Důležité je, že se máme o čem bavit.

PÍSEŇ   384 Pomoz mi, můj Pane